

Sygn. akt XI Ka 1291/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 10 marca 2015r.

Sąd Okręgowy w Lublinie XI Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący SSO Sławomir Kaczor

Sędziowie SO Magdalena Kurczewska – Śmiech (spr.)

SO Katarzyna Żmigrodzka

Protokolant st. sekretarz sądowy Małgorzata Kowala

przy udziale Prokuratora Doroty Kalinowskiej

po rozpoznaniu w dniu 10 marca 2015r.

sprawy W. Z. (1)

oskarżonego z art. 13 § 2 kk w zw. z art. 296 § 2 kk

na skutek apelacji wniesionych przez oskarżonego i obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Białej Podlaskiej

z dnia 5 czerwca 2014r. sygn. akt VII K 76/12

uchyla zaskarżony wyrok i sprawę oskarżonego W. Z. (1) przekazuje do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Białej Podlaskiej.

XI ka 1291/14

UZASADNIENIE

W. Z. (1) został oskarżony o to, że w dniu 22 kwietnia 2008r w M. pow. (...), woj. (...), będąc obowiązany do zajmowania się sprawami majątkowymi Z. Ł. (1), jako zarządcą egzekucyjny jej 22 udziałów w spółce prawa handlowego (...) sp. z.o.o. w M. ustanowiony postanowieniem Sądu Rejonowego w Białej Podlaskiej I Wydział Cywilny z dnia 4 kwietnia 2004r. w sprawie I Co 14/08 usiłował wyrządzić jej znaczną szkodę majątkową w ten sposób, że działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej przez B. P. (1) nadużył udzielonych mu uprawnień głosując podczas zwyczajnego zgromadzenia wspólników tejże spółki za uchwałą Nr 8/2008 o podwyższeniu kapitału zakładowego spółki poprzez utworzenie 68 nowych udziałów wyłączeniu w całości prawa pierwszeństwa dotychczasowych wspólników do objęcia nowych udziałów w podwyższonym kapitale zakładowym i objęciu ich w całości przez B. P. (1) skutkiem czego realna wartość udziałów Z. Ł. (1) obniżyłaby się o kwotę 659.615 zł, lecz zamierzonego celu nie osiągnął gdyż jego dokonanie było niemożliwe z uwagi na fakt iż powyższe udziały stanowiły własność M. Ł.; tj. o przestępstwo z art. 13 §2 kk w zw. z art. 296 § 2 kk

Wyrokiem z dnia 5 czerwca 2014 r. Sąd Rejonowy w Białej Podlaskiej W. Z. (1) uznał za winnego tego, że w dniu 22 kwietnia 2008 r w M. pow. (...) woj. (...), będąc obowiązany do zajmowania się sprawami majątkowymi Z. Ł. (1), jako zarządcą egzekucyjny jej 22 udziałów w spółce prawa handlowego HERMES RM sp. z.o.o w M. ustanowiony postanowieniem Sądu Rejonowego w Białej Podlaskiej I Wydział Cywilny z dnia 4 kwietnia 2008 r w

sprawie I Co 14/08 usiłował wyrządzić jej znaczną szkodę majątkową w ten sposób, że działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej przez B. P. (1) nadużył udzielonych mu uprawnień głosując podczas zwyczajnego zgromadzenia wspólników tejże spółki za uchwałą Nr 8/2008 o podwyższeniu kapitału zakładowego spółki poprzez utworzenie 68 nowych udziałów wyłączeniu w całości prawa pierwszeństwa dotychczasowych wspólników do objęcia nowych udziałów w podwyższonym kapitale zakładowym i objęciu ich w całości przez B. P. (1) skutkiem czego realna wartość udziałów Z. Ł. (1) obniżyłaby się o kwotę 659.615 zł, lecz zamierzonego celu nie osiągnął gdyż jego dokonanie było niemożliwe z uwagi na fakt iż powyższe udziały stanowiły własność M. Ł. tj. dokonania czynu wyczerpującego dyspozycję art. 13 §2 kk w zw. z art. 296 § 2 kk i na podstawie art. 14 § 1 kk w zw. z art. 296 § 2 kk skazał go na karę 1 roku pozbawienia wolności; na podstawie art. 69 § 1 i §2 kk i art. 70 § 1 pkt 1 kk wykonanie orzeczonej wobec W. Z. (1) kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesił na okres próby 2 lat; na podstawie art. 33 §2 kk orzekł wobec W. Z. (1) grzywnę w wysokości 100 stawek dziennych, ustalając na podstawie art. 33 § 3 kk wysokość stawki dziennej na kwotę 30 złotych; na podstawie art. 39 pkt 2 kk orzekł wobec W. Z. (1) zakaz pełnienia funkcji zarządcy na okres 2 lat; zasądził od W. Z. (1) na rzecz Skarbu Państwa tytułem opłaty 780 złotych oraz 16,272,80 złotych tytułem zwrotu wydatków wyłożonych tymczasowo w sprawie przez Skarb Państwa.

Apelację o powyższego wyroku złożyli oskarżony i jego obrońca.

W. Z. (1) nie precyzując konkretnych zarzutów wniósł o zmianę wyroku, oddalenie stawianych mu zarzutów i uznanie, że nie ponosi winy w zakresie przypisanego mu czynu.

Obrońca oskarżonego zaskarżył wyrok w całości zarzucając:

I. samoistną obrazę przepisów prawa materialnego: art.9 §1 i art.13 §2, art.39 pkt 2 i art.41 §2 oraz art.296 §2 kk, a mianowicie:

1) art.9 §1 kk w zw. z art.13 §2 kk – przez dowolne przyjęcie przez Sąd, iż zachowanie oskarżonego W. Z. (1) w dniu 22 kwietnia 2008r. miało charakter umyślnie zawinionego działania, z przekroczeniem uprawnień oraz na szkodę szerszej niż w akcie oskarżenia ujętych podmiotów, polegającego na braku podjęcia „wątpliwości” określonych przez Sąd, bez jakiegokolwiek powiązania kwestii winy z przyjętą formą stadialną usiłowania nieudolnego;

2) art.39 pkt 2 i art.41 §1 i 2 kk – przez orzeczenie środka karnego niedookreślonego i w formie nieznaney ustawie w postaci „zakazu pełnienia funkcji zarządcy”, nie odnoszącego się jednak do konkretnego stanowiska czy określonego zawodu ani do prowadzenia określonej działalności gospodarczej, a zarazem przy naruszeniu materialnej przesłanki orzekania odnośnych środków, tj. braku wymaganego przez ustawę karną stwierdzenia nadużycia przy popełnieniu przestępstwa stanowiska lub wykonywanego zawodu oraz okazania, że dalsze zajmowanie stanowiska lub wykonywanie zawodu zagraża istotnym dobrom chronionym prawem, bądź też związku popełnienia przypisanego czynu z prowadzeniem przez W. Z. działalności gospodarczej, której dalsze prowadzenie zagraża istotnym dobrom chronionym prawem;

3) art.296 §2 kk – przez sprzeczne wewnętrznie oraz bezzasadne prawnie przyjęcie, iż oskarżony jako ustanowiony postanowieniem Sądu zarządca udziałów dłużnika w postępowaniu egzekucyjnym, miał chronić interesy(i nie działać na szkodę) zarówno Z. Ł. (1), jak i jej wierzyciela – Banku (...) S.A. oraz pozostałych udziałowców Spółki (...) Spółka z o.o., a także dowolne stwierdzenie wypełnienia znamienia działania na szkodę dłużniczki w konkretnej wielkości, która wskutek podjęcia uchwały Nr 8/2008 polegałoby na obniżeniu ”realnej” wartości jej udziałów w spółce o kwotę 659.615 zł – bez uwzględnienia faktu, że oszacowanie przez biegłą D. J. wartości udziałów w Spółce (...) Spółka z o.o. było dowolne, oparte na wadliwych przesłankach i metodologii, w szczególności oderwane od rzeczywistej, rynkowej wartości tych udziałów;

II. naruszenie przepisów postępowania karnego mające wpływ na treść orzeczenia, tj. art.4, art.5 §1 i 2, art.7, art.92, art.167, art.170 §1, art.172, art.193 §1, art.410, art.413 §2 pkt 1, art.424 §1 pkt 1 i pkt 2 oraz art.424 §2 kpk, mianowicie:

1) art.4 oraz art.5 §1 i §2 kpk – poprzez:

A. brak bezstronności wyrażający się w nieuwzględnieniu – pomimo deklaracji w pisemnym uzasadnieniu wyroku – całokształtu materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie, zaliczonego przez Sąd w poczet materiału dowodowego sprawy, w szczególności dotyczącego dokonanej przez dniem 22 kwietnia 2008r. transakcji zbycia udziałów w Spółce (...) Spółka z o.o. za cenę ich wartości nominalnej, stanowiącej zatem realną wartość rynkową;

B. presumpcję winy, polegającą na automatycznym stwierdzeniu przez Sąd I instancji zawinionego popełnienia przez oskarżonego zarzuconego mu czynu zabronionego, bez uwzględnienia choćby faktu, że postanowienie Sądu cywilnego z 2008r. o ustanowieniu go zarządcą egzekucyjnym udziałów dłużniczki nie zawierało żadnego skonkretyzowanego zakresu uprawnień i obowiązków wchodzących w zakres tej funkcji, pełnionej po raz pierwszy przez W. Z., nie będącego wszak specjalistą w zakresie prawa spółek handlowych, a w trakcie zgromadzenia opierającego się na opinii obecnego prawnika;

C. rozstrzygnięcie na niekorzyść oskarżonego wątpliwości zaprodukowanych przez oskarżyciela na podstawie pomówień niektórych świadków, lecz nieusuniętych, co do podstawowych okoliczności będących przedmiotem rozstrzygnięcia, a dotyczących rzeczywistych zamiarów B. P. w działaniach podjętych w dniu 22 kwietnia 2008r. mającego niekwestionowane doświadczenie i sukcesy w komercjalizacji nieruchomości handlowych, a dążącego do dokapitalizowania i rozwinięcia działalności Spółki z korzyścią dla wszystkich wspólników oraz – w konsekwencji – dla wierzyciela wspólnika;

2) art.7, art.167, art.170 §1 , art.172 i art.201 §1 kpk – poprzez:

A. błędną ocenę wyjaśnień oskarżonego w zasadniczej części uznanych za niewiarygodne, bez dostrzeżenia, że zeznania przesłuchanych świadków, w tym aktualnych na datę zarzuconego czynu i byłych (...) Spółki (...) oraz innych osób są niejednolite, przy czym żadne w nich nie wskazują na bezpośredni zamiar działania oskarżonego na szkodę Z. Ł. i nie potwierdzają zarzutu postawionego oskarżonemu, a niektóre z nich (K. P., R. Ś. i B. P.) wprost podważają tezę oskarżenia;

B. zaniechanie przez Sąd przeprowadzenia konfrontacji pomiędzy oskarżonym i świadkami (zwłaszcza W. G. i T. K.) odmiennie zeznającymi nt.okoliczności istotnych dla bytu przestępstwa, dotyczących przebiegu zgromadzenia wspólników Spółki (...) w dniu 22 kwietnia 2008r., a także z biegłą D. J. w sytuacji, gdy zadający jej pytania i kwestionujący ustalenia biegłej oskarżony z racji wykonywanego zawodu posiada wiadomości specjalne w tym samym zakresie co biegła, pozwalające szacować wartość majątkową;

C. pomimo ewidentnych wad pisemnej opinii biegłej D. J., kwestionowanej przez obronę i podejrzanego a następnie oskarżonego jeszcze na etapie śledztwa, a następnie w postępowaniu przed Sądem, a także pomimo skandalicznego wręcz zachowania tej biegłej na rozprawie (brak posiadania i znajomości treści swej opinii, a następnie pomimo 20-minutowej przerwy zarządzanej przez Sąd dla zapoznania się przez biegłą z treścią swej opinii – powoływanie się na niepamięć!) oraz uchylania się od merytorycznych odpowiedzi na pytania obrońcy oraz oskarżonego – nieprzeprowadzenie z urzędu dowodu z opinii kompetentnego biegłego posiadającego wiadomości specjalne, niezbędnej dla miarodajnych ustaleń nt.wartości rynkowej przedmiotowych udziałów w Spółce;

3) art.92, art.410 i art.413 §2 pkt 1 kpk – przez brak jakichkolwiek podstaw dowodowych dla poczynionych przez Sąd ustaleń, co do przypisanego oskarżonemu działania skierowanego na wymierne pokrzywdzenie konkretnej osoby a zarazem na osiągnięcie korzyści majątkowej przez inną osobę, a także jedynie „nominalne” (w treści protokołu rozprawy) ujawnienie dowodów na ostatniej rozprawie, przy całkowitym zaniechaniu konkretnego ich omówienia i oceny w treści orzeczenia, a także brak konkretnego określenia strony podmiotowej (rodzaju i formy zawinienia) w opisie czynu przypisanego oskarżonemu;

4) art.442 §3 kpk - przez brak respektu dla zapatrywań prawnych i niewykonanie wiążących wskazań Sądu Odwoławczego co do dalszego postępowania, zawartych w uzasadnieniu postanowienia Sądu Okręgowego w Lublinie z dnia 9 listopada 2011r. sygn.akt XI Kz 470/11, dotyczących konieczności dokonania „kompleksowej oceny całokształtu

materiału dowodowego, uwzględniającej wszystkie istotne przedmiotowe i podmiotowe okoliczności sprawy, w tym także tych, które konkretne zachowania poprzedzały ich tła”

5) art.424 §1 pkt 1 i 2 oraz §2 kpk – poprzez błędne uzasadnienie wyroku, tj.:

A. brak ścisłego wykazania podstaw dowodowych ustaleń faktycznych Sądu i jakiegokolwiek odniesienia się do treści zeznań świadków, bez dostrzeżenia zachodzących pomiędzy nimi sprzeczności i z zaniechaniem rzetelnej oceny ich wiarygodności;

B. zaniechanie konkretnego przytoczenia oraz merytorycznej analizy i oceny wiarygodności wyjaśnień oskarżonego w zestawieniu z innymi dowodami;

C. zupełny brak wykazania w uzasadnieniu: rzekomego zamiaru przestępnego, obejmującego wyrządzenia szkody majątkowej o konkretnej wartości oraz motywów działania podjętego w celu osiągnięcia korzyści majątkowej i jej beneficjenta;

D. brak rzetelnego wyjaśnienia podstawy karno-prawnej wyroku oraz opisu i analizy znamion zarzuconego oskarżonemu czynu, w tym znamienia przekroczenia uprawnień oraz okoliczności podmiotowych i przedmiotowych konstytutywnych dla jego bytu oraz ich konsekwencji w sferze odpowiedzialności, w tym przyjętej przez Sąd postaci zawinienia;

E. zaniechanie jakiegokolwiek odniesienia argumentacji prawnej przedstawionej przez oskarżonego i obrońcę w fazie śledztwa i w toku postępowania jurysdykcyjnego oraz w głosach stron, a także

F. wielokrotne (dokładnie : 30-krotne) posługiwanie się w uzasadnieniu wyroku – sprzecznie z jego sentencją – danymi osobowymi Z. Ł. (1) i M. Ł. traktowanymi jako (...) bądź (...), co rodzi wątpliwości w zakresie tożsamości tych osób, mających zasadnicze znaczenie dla konstrukcji przypisanego oskarżonemu czynu zabronionego.

Wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i odmienne orzeczenie co do istoty sprawy poprzez uniewinnienie oskarżonego od popełnienia zarzuconego mu czynu.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Apelacja obrońcy oskarżonego, o ile domaga się uniewinnienia oskarżonego od dokonania zarzuconego mu czynu, na tym etapie postępowania nie może być uwzględniona. Natomiast ranga poszczególnych uchybień w niej podniesionych musi skutkować uchynieniem orzeczenia do ponownego rozpoznania.

Zasadny jest przede wszystkim zarzut naruszenia przez Sąd Rejonowy art. 424 par. 1 kpk, gdyż uzasadnienie wyroku zostało sporządzone w sposób uniemożliwiający instancyjną kontrolę wydanego orzeczenia. Lektura pisemnej motywacji przekonuje, że sąd rejonowy praktycznie nie dokonał żadnej oceny dowodów, a ta która została zawarta na k. 750 jest lakonicznym, niespójnym i niezgodnym z rzeczywistym stanem rzeczy zapisem co do oceny wiarygodności poszczególnych dowodów, bez uzasadnienia stanowiska w tym zakresie.

Na wstępie sąd wskazuje, że uznał za rzetelne dane o karalności, opinię rzeczoznawcy majątkowego, (.....), które to dokumenty nie wzbudziły wątpliwości sądu. Jego zdaniem są jasne, czytelne i nie były kwestionowane przez strony. Przytoczona ocena dowodów wydaje się nieporozumieniem, szczególnie w odniesieniu do opinii rzeczoznawcy majątkowego D. J.. Dowód ten – wbrew twierdzeniom sądu - był wielokrotnie kwestionowany przez obrońcę oskarżonego, poczynając od zastrzeżeń zgłaszanych w postępowaniu przygotowawczym, do stanowiska zajętego przez obrońcę na ostatniej rozprawie, kiedy złożył oświadczenie dotyczące nieprzygotowania biegłej do opiniowania i braku możliwości uzupełnienia jej w trybie art. 201 kpk. Dodatkowo wskazać należy, że sąd orzekający postanowieniem z dnia 28 sierpnia 2012 r. (k. 594) podjął decyzję o przekazaniu sprawy W. Z. prokuratorowi, celem uzupełnienia śledztwa, właśnie w odniesieniu do zastrzeżeń obrońcy oskarżonego, wskazując na wadliwość stanowiska prokuratora, będącego następstwem przyjęcia opinii biegłej co do wysokości szkody.

W świetle powyższego konstatacja sądu, że dokument ten (dowód) nie wzbudził wątpliwości sądu, bez właściwego uzasadnienia swojego stanowiska, nie może zostać zaakceptowana. Sąd nie dokonał bowiem żadnej analizy wskazanego dowodu, co uniemożliwia jakąkolwiek kontrolę odwoławczą.

Rację ma obrońca oskarżonego zarzucając sądowi to, że w jakikolwiek sposób nie odniósł się do treści zeznań świadków, nie dostrzegając pomiędzy nimi sprzeczności i nie dokonując rzetelnej oceny ich wiarygodności. Istotą przecież oceny tych dowodów był nie sam przebieg zgromadzenia współników Spółki z o.o (...)M” w dniu 22 kwietnia 2008 r., ale motyw działania B. P., którego zamierzenia i cel działania winien być punktem odniesienia do oceny zeznań świadków. Następnie zaś wyjaśnień oskarżonego, którego linii obrony sąd w żadnej mierze nie zweryfikował. To zaś było konieczne przy twierdzeniach współników, że celem działania B. P. było bezprawne przejęcie udziałów w dobrze prosperującej firmie a oskarżony z nim współdziałał, co jest sprzeczne ze stanowiskiem oskarżonego, który wskazał, że w działaniach B. P. upatrywał możliwość poprawy kondycji finansowej firmy i ocenił je jako korzystne. Kwestia ta, zasadnicza przecież dla oceny zamiaru oskarżonego, w ogóle nie była przedmiotem rozważań sądu, szczególnie w zakresie wypełnienia przez niego znamion wymienionych w art. 296 kk. Sąd bowiem w ogóle nie ustalił zakresu obowiązków oskarżonego wynikających z racji pełnienia powierzonej mu przez sąd funkcji, co ma zasadnicze znaczenie dla oceny jego zachowania.

Wskazana lakoniczność uzasadnienia nie pozwala sądowi odwoławczemu skontrolować toku rozumowania sądu I instancji w odniesieniu do zarzutów postawionych rozstrzygnięciu przez obrońcę oskarżonego.

Podkreślić należy, że sąd rejonowy w sposób rażąco naruszył przepis art. 201 kpk, co zasadnie podniósł obrońca. Uchybienie to, stanowi o naruszeniu art. 410 kpk, które mogło mieć wpływ na treść wyroku i musiało skutkować uchyleniem orzeczenia do ponownego rozpoznania. Jak wcześniej wskazano obrońca oskarżonego wielokrotnie kwestionował opinię biegłej D. J., stawiając konkretne zarzuty dotyczące metody wyliczenia przez nią szkody, czego odzwierciedleniem była wartość przyjęta w akcie oskarżenia (k. 354, 424). Rolą sądu było wyjaśnienie wskazanych przez obrońcę oskarżonego kwestii, co warunkowało uznanie, że opinia na której sąd się oparł jest jasna, pełna i nie zawiera sprzeczności. Zapisy protokołu rozprawy z dnia 29 maja 2014 r. przekonują, że biegła przystępując do ustnej opinii była nieprzygotowana, czemu dała wyraz twierdząc, że opinię sporządzała 5 lat temu i na szczegółowe pytania nie jest w stanie odpowiedzieć (k. 731v). Już to oświadczenie nakładało na sąd obowiązek zarządzenia przerwy w rozprawie (przekraczającej 20 minut) i umożliwienie biegłej szczegółowe przypomnienie sobie materii opinii, która przecież jest obszerna i wielowątkowa. Zaniechanie tego skutkowało tym, że opinia wydana przez D. J. (2) była niepełna. Za taką bowiem należy uznać opinię, która nie udziela odpowiedzi na wszystkie postawione pytania, na które zgodnie z zakresem posiadanych wiadomości specjalnych i udostępnionym biegłemu materiałem dowodowym może oraz powinien on udzielić odpowiedzi, lub jeżeli nie uwzględnia wszystkich istotnych dla rozstrzygnięcia konkretnej kwestii okoliczności albo też nie zawiera uzasadnienia wyrażonych w niej ocen oraz poglądów. Przyjęcie w poczet dowodów, na których sąd się oparł, opinii biegłej dotkniętej wskazaną wadliwością stanowiło o uchybieniu art. 410 kpk, które jako mogące mieć wpływ na treść wyroku, musiało skutkować uchyleniem orzeczenia do ponownego rozpoznania w myśl z art. 438 pkt.2 kpk. Przy takim, wadliwym sposobie procedowania, oświadczenie obrońcy, że nie ma pytań do biegłej nie oznaczało przecież tego, że zrezygnował z realizacji obrony oskarżonego wg swojego zamierzenia, lecz to, iż uznał że w takim stanie rzeczy obrona nie może być skuteczna.

Zgodnie z treścią art. 436 kpk Sąd może ograniczyć rozpoznanie środka odwoławczego tylko do poszczególnych uchybień podniesionych przez stronę lub podlegających uwzględnieniu z urzędu, jeżeli rozpoznanie w tym zakresie jest wystarczające do wydania orzeczenia a rozpoznanie pozostałych uchybień byłoby przedwczesne lub bezprzedmiotowe dla dalszego toku postępowania.

Kategoria wskazanych wyżej uchybień czyni przedwczesnym odniesienie się do pozostałych zarzutów postawionych przez obrońcę oskarżonego.

Co do apelacji oskarżonego jest ona zasadna, o ile kwestionuje prawidłowość wyrokowania sądu rejonowego, w oparciu o opinię biegłej D. J. w postaci przyjętej przez sąd. Wskazane wyżej argumenty dotyczące nieprawidłowości popełnionych przez sąd I instancji odnoszą się także do apelacji oskarżonego, także ich powielanie jest zbędne.

Przy ponownym rozpoznaniu sprawy Sąd Rejonowy przeprowadzi postępowanie dowodowe w całości, odbierze wyjaśnienia od oskarżonego – o ile nie zachowa on prawa do milczenia -, oraz przesłucha świadków. Poczyni ustalenia co do zamiaru oskarżonego, odtwarzając go przy uwzględnieniu zakresu jego obowiązków jako nadzorcy udziałów, który to zakres dokładnie ustali. Zweryfikuje linię obrony W. Z., mając na uwadze wzajemne powiązania pomiędzy oskarżonym a B. P. przy uwzględnieniu motywacji działania oskarżonego wskazanej przez współników. Co do opinii biegłej D. J., po umożliwieniu jej ponownego zapoznania się z opiniowaną materią podejmie próbę - zgodnie z treścią art. 201 kpk - uzupełnienia opinii. Dokona oceny skuteczności tej czynności, względnie, jeśli dostrzeże taką konieczność powoła innego biegłego. Wyrokując zaś sąd I instancji podda ocenie materiał dowodowy przy uwzględnieniu reguł określonych w art. 7 i 410 kpk unikając nie tylko błędów o takim charakterze, które skutkowały uchynieniem zaskarżonego wyroku w postępowaniu odwoławczym, ale też wszelkich uchybień mogących utrudnić wydanie ostatecznego, merytorycznego rozstrzygnięcia w sprawie. Będzie miał na uwadze wszystkie zarzuty podniesione przez obrońcę oskarżonego w apelacji dotyczące ocen faktycznych i prawnych.

W przypadku konieczności sporządzenia uzasadnienia zaskarżonego wyroku sporządzi je zgodnie z wymogami określonymi w art. 424 kpk, tak aby nie budziły wątpliwości przesłanki rozstrzygnięcia i aby możliwa była jego ewentualna kontrola odwoławcza.

Na marginesie wskazać należy, że podniesione przez obrońcę zastrzeżenia do ortografii oraz niezdyscyplinowanej interpunkcji sądu a także emocjonalne postrzeganie orzekającego sędziego nie wzmaga siły argumentacji stawianych zarzutów i w piśmie procesowym nie powinny mieć miejsca.

Mając powyższe na uwadze orzeczono jak w sentencji wyroku.

Magdalena Kurczewska-Śmiech Sławomir Kaczor Katarzyna Żmigrodzka